

delige kirkelige Udvikling her i Landet og Menighedsraadsinstitutionens voksende Betydning for Behandlingen af alle vigtigere kirkelige Anliggender som af principielle Grunde lidet rimeligt ikke at fastslaa Menighedsraadene Ret paa dette Omraade ved Siden af Biskoppernes. Man kan selvfølgelig heroverfor henvise til, at det jo kun drejer sig om at høre Menighedsraadene Repræsentanter, og at man kan gøre dette uden nogen Bestemmelse herom i Grundloven. Det samme vil imidlertid kunne siges med Hensyn til den i § 71 paabudte Forhandling med Biskopperne, og da der i begge Tilfælde kun er Tale om *Forhandlinger* med de paagældende kirkelige Organer, kan Mindretallet ikke se, at der skulde være noget til Hinder for at indsætte en saadan Bestemmelse for Menighedsraadene Vedkommende, naar man gør det med Hensyn til Biskopperne. I *principiel* Henseende strider den særlige Fremhævelse af Biskopperne, det vil sige det rent gejstlige Element, paa Bekostning af det kirkelige Lægfolk mod hele Protestantismens Grundtanke.

Det *andet* af Mindretallet i Udvalget stillede Ændringsforslag gik ud paa en ændret Affattelse af § 71, 2det Stykke, tagende Sigte paa at bevare de til Folkekirken henlagte Midler saavel som de dem tilgaaende Værdier og at sikre, at Udbyttet af disse alene skulde kunne anvendes til Folkekirkens Driftsudgifter. Den Formindskelse, der i de sidste Aartier har fundet Sted med Hensyn til Folkekirkens Midler, gør efter Mindretallets Opfattelse en saadan Bestemmelse paabudt, og den vil kun være en simpel Retfærdighedshandling over for den danske Folkekirke. Det er en indlysende Selvfølgelighed, at Udbyttet af disse Midler kun bør kunne anvendes til Folkekirkens Driftsudgifter, medens alle andre Udgifter, som f. Eks. Tilskud til Bygning af Kirker o. lign., bør afholdes ved særlige Bevillinger paa Finansloven, ud fra den almindelige Forpligtelse, der i Henhold til Grundlovens § 3 paahviler Staten til at understøtte den danske Folkekirke.

Et *tredie* Ændringsforslag, som Mindretallet havde ønsket gennemført, gik ud paa at føje et nyt Stykke til § 73, saalydende: „Der fastsættes ved Lov Regler om Bidraget i Tilfælde, hvor af Ægtefæller kun den ene tilhører Folkekirken“. Motivet til dette Forslag maa søges i den Omstændighed, at Kirkeskatten mange Steder — ikke mindst som Følge af den ovenfor nævnte Formindskelse af Kirkemidlerne — har naaet en saadan Højde, at det i stigende Grad forekommer, at Manden udmelder sig af Folkekirken, medens Hustruen og Børnene forbliver i denne. Disse nyder saaledes fortsat alle Folkekirkens religiøse Goder, medens Manden som Skatteyder for hele Familien undrager sig ethvert personligt Bidrag til Folkekirkens Udgifter. Dette maa synes et urimeligt Forhold, og før at bøde herpaa foreslog man ovennævnte Tilføjelse til § 73. Da Statsministeren imidlertid over for Udvalget stillede i Udsigt at raade Bod paa det omhandlede Misforhold ad den almindelige Lovgivnings Vej, har Mindretallet ment at kunne tage dette til Efterretning og slutter sig med Hensyn til dette Punkt til de af hele Udvalget fremsatte Bemærkninger.

For de to førstnævnte Ændringsforslags Vedkommende har Mindretallet, da ingen af disse fandt Tilslutning fra Flertallets Side, og da de begge afvistes af Statsministeren, givet Afkald paa at stille Forslagene i Salen og indskrænket sig til at redegøre for sin Opfattelse og sine Bestræbelser i nærværende Betænkning. Mindretallet beklager, at disse Forslag har mødt Afvisning fra Flertallets Side.

I Afsnit VIII er der af Statsministeren med Tilslutning af Udvalgets Flertal stillet Ændringsforslag til § 78, 2det Stykke, angaaende Retten til i Tilfælde af Ekspropriation at forelægge Spørgsmaalet om en fastsat Erstatnings Størrelse for Højesteret. Dette Ændringsforslag er i det væsentlige kun en Præcisering af den i Folketinget vedtagne Formulering, en Præcisering, der i første Linie skyldes den fra sagkyndig juridisk Side, navnlig Professor, Dr. jur. Poul Andersen, rejste Kri-